

KRIMI

LEŽ VEDLE MĚ

 metafora

Nejzrádnější propasti
se skrývají v těsné blízkosti

GREGG OLSEN

Když se Adam stane svědkem únosu své manželky Sophie, odstartuje to spirálu podezření, paranoie a zneklidňujících odhalení, týkající se nejen neznámých lidí, které potkali na dovolené na odlehlém místě, ale i jich samotných. Všichni totiž mají co skrývat – nejen před cizími, ale především před těmi, vedle nichž každý večer uléhají do postele.

„V detektivním románu *Lež vedle mě* nám Olsen servíruje prvotřídně zpracovaný psychologický obraz v kombinaci se strhující záhadou plnou zvrátů.“

– Popular Culture Association

GREGG OLSEN

LEŽ VEDLE MĚ

GREGG OLSEN

LEŽ
VEDLE
MĚ

Přeložil Zdík Dušek

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

LYING NEXT TO ME

Copyright © 2019 by Gregg Olsen

Published by Thomas & Mercer, Seattle USA

Translation © Zdík Dušek, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-537-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-536-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-149-6 (print)

Pro Chrise Renfra, geniálního, trpělivého a laskavého

Samice chobotnice velké (*Enteroctopus dofleini*) je mazaný tvor. Je větší než sameček a loví jen za tmy. Na každém z osmi svíjejících se chapadel má více než dvě stě přísavek a svou kořist pronásleduje pomalými ladnými pohyby. Je velice inteligentní. Umí změnit svůj vzhled, barvu i vzor, aby při číhání splynula s prostředím. Pokud ji vylovíme živou, i plně vzrostlá chobotnice dokáže uprchnout otvorem o velikosti půldolaru. Jeden z největších exemplářů, jaký byl kdy zpozorován, neuvěřitelné sedmimetrové monstrum, chytili potápěči na západním pobřeží Hood Canalu poblíž washingtonského Lilliwaupu v hlubokých vodách Sališského moře, které místní obyvatelé nazývají Octopus Hole.

1. kapitola

ADAM

Pevně držím dceru dál od ostrých střepů z manželčiny rozbité sklenice na víno. Jediný hmatatelný doklad toho, že se stalo něco hrozného. Lapám po dechu. Trny ostružiníků, jimiž jsem probíhal od pláže k silnici, mě podrápaly na nahých pažích. Ze škrábanců pomalu vytéká krev, ale nechci obvaz, ačkoliv mi ho nabízejí. Sedím na metr a půl vysoké hrázi, která odděluje půlkruh pláže od tří chatek za mnou. Někdo mi přehazuje deku přes ramena – je to milé gesto a já se mu nebráním, ačkoliv vím, že můj třas nezklidní. Nezvedám oči. Jen sedím a přemýšlím, jestli jsem udělal všechno, co jsem mohl.

Co jsem měl.

Aubrey se mi vrtí v náruči a její hnědé oči zaznamenávají všechno kolem.

Žena ze sousední chaty sem přijela s vnoučaty na víkend v Den obětí války. Snaží se zachovat klid. Představila se mi, ale můj zmatený mozek nedokáže vstřebat nic nového.

Poklepe mě po rameni.

„Co kdybych vzala Aubrey k sobě, Adame?“ Vzhledne ke stoupající příjezdové cestě, která vede k chatám. K parkovišti se pomalu blíží černé SUV se zlatými pruhy. Dorazili policisté z Úřadu šerifa Mason County.

Můj pohled, bez brýlí rozostřený, se setká s jejím a velmi pomalu přikývnu. „Omlouvám se. Zapomněl jsem vaše jméno.“

„Teresa,“ hlesne.

„Jistě.“ Pokládám ruce na dceřina ramena. „Zlatíčko, běž s Teresou. Můžeš si hrát s jejími vnoučaty.“

Aubrey je zmatená a vyděšená. Utrpěla nervový šok. „Chci mamku.“

„Já vím,“ konejším ji. „Najdeme ji. Budu tady, ano? Jenom na minutku.“

„Ráno jsme dělali nanuky,“ láká ji Teresa.

Aubrey se na milou starší ženu podívá, ale mlčí.

„Třešňové,“ dodá Teresa – jako babička ví, jak upoutat pozornost dítěte k něčemu jinému.

„Tak běž,“ pobídnu dcerku. „Táta bude tady.“

Dívinka odchází s Teresou a já vyrazím k autu. Cestou přes široký trávník skoro běžím.

„Konečně jste tady!“ volám na policisty. Láme se mi hlas, ale snažím se potlačit emoce. *Musím se vyjadřovat jasně. Musím jim říct, co se stalo.*

Je to muž a žena. Muž je starší, se stříbrnými vlasy a brýlemi s tenkými obroučkami.

Žena je mi povědomá. Má dlouhé, dozadu stažené vlasy a obličej posetý pihami.

„Lee?“ oslovím ji nesměle.

„Adame! To je let.“

Její kolega se představuje jako Zach Montrose a udiveně povytahuje obočí. „Vy se znáte?“

Žena ze mě nespouští oči. Vidím, že se mírně usmívá, ale tohle není šťastné shledání. Jak by mohlo být?

„Vyrůstali jsme spolu,“ odpoví. „Byl to Kipův nejlepší kamarád.“

Kip byl její starší bratr. Chodili jsme spolu od školky po střední školu. Pak vstoupil do armády a nevrátil se z Afghánistánu. Naposledy jsem Lee viděl na vzpomínkovém obřadu, který Husemannovi pořádali za svého syna. Vy-

bavuju si, jak jsem stál před kongregací v Shelton Bible Church a vzpomínal na Kipa („Rozdělil by se o poslední košili..., ke všem se choval jako k bližním..., vždycky byl připravený pomáhat.“). Vyhýbal jsem se pohledu na jeho rodiče a sestru, protože jsem se nechtěl rozbrečet. Nerad ztrácím kontrolu. Snažím se nedělat nic bezúčelně.

„Svět je malý.“ Montrose se rozhlíží.

„Slyšel jsem, že jsi u policie,“ podotknu. Lee má zelené oči. To mi na ní bylo povědomé.

„Jsem detektiv,“ odpoví a přátelský úsměv spojený se setkáním najednou mizí. „Pověz nám, co se stalo.“

„Musíme ji najít,“ vyřknu prosebně.

„To je naše práce,“ přikyvuje Montrose. „Promluvíme si támhle.“ Pokývne k vybledlé cedrové verandě Vistárie, chaty, kterou jsme si se Sophií na prodloužený víkend pronajali.

Předkládám jim základní fakta. Víkend u Hood Canalu byl překvapení. Sophie tvrdila, že jsem pro rodinu nikdy nenaplánoval nic speciálního, a já věděl, že má pravdu. V *Seattle Times* jsem si všiml článku, který mi připomněl trojici chat z dvacátých let 20. století poblíž Lilliwaupu, nedávno hezky zrekonstruovaných. Předchozí majitelé je pojmenovali po rostlinách. Sophie miluje staré domy – proto jsme posledních pět let žili v pilinách a uprostřed ruchu kolem renovace hnědého seattleského domku z roku 1922 postaveného v craftsman stylu.

Dívám se na Lee, která si u odřeného piknikového stolu naproti mně něco zapisuje.

„Myslel jsem, že to bude prima, že se uvolníme a odpočineme si. Strávíme čas jako rodina.“

„Měli jste nějaké problémy?“ zeptá se Montrose.

Vrtím hlavou. „Jenom moc práce. A málo času na to, abychom si užívali života. Nic víc.“

Samozřejmě ale za tím *je* něco víc. Jako v každém manželství. A přesto když tu teď takhle sedím s oběma

detektivy, vím, že nic z toho si nikdo nemusí zapisovat do notesu.

„Adame,“ osloví mě Lee. „Vím, že to pro tebe bude těžké, ale potřebuju, abys nám řekl všechno, co se stalo. Nevynechej ani ten nejmenší detail. To, co ti třeba připadá nepodstatné, nám pomůže zjistit, kdo tvou ženu unesl.“

„A kde teď je,“ dodám.

„Jistě,“ přikývne. „A kde teď je. Od toho tu jsme.“

V pátek jsem nemohl odejít z práce ve SkyAero dřív, protože moje nadřízená se účastnila nějakého manažerského kurzu a trvala na tom, abych zůstal v práci a ona se mohla soustředit na studium technik, jak pomoci členům týmu najít správnou rovnováhu mezi osobním životem a prací. Nepřehlédl jsem ironii celé situace.

Sophie s Aubrey přicestovaly trajektem mezi Seattlem a Bremertonem a dorazily do chaty Vistária jako první kolem půl šesté. Já jsem přijel z Rentonu, kde pracuju, přes most Tacoma Narrows a přes Belfair do Lilliwaupu. K chatě jsem se dostal krátce před osmou.

To všechno vysvětluju detektivům – Montrose si zapisuje, Lee poslouchá.

„Viděl tě někdo přijíždět?“ zeptá se Lee.

„Nevím,“ oduším. „Asi ano. Když jsem dorazil, Teresa, naše sousedka, která teď hlídá Aubrey, měla otevřená okna. Nejspíš mě viděla. Možná její vnoučata.“

„A co ta třetí chata?“ zajímá se Lee.

Chci se rovnou dostat k tomu, co se stalo, ale nechávám se vést jejími otázkami, abych nevynechal jediný detail.

„Včera pozdě večer přijel nějaký pár v modrém lexusu. Ale nemluvil jsem s nimi.“

Montrose si to poznamená. „Byl tu ještě někdo jiný?“

Tohle není hlavní nádraží, myslím si, ale nahlas to neřeknu.

„Jeden starší chlápek dopoledne venčil psa,“ odpovím. „Na pláži si hrály nějaké děti z domu o kus dál. Nikdo jiný. Nikoho jiného jsem neviděl. Nesledoval jsem, kdo chodí kolem. Chtěl jsem hlavně trávit čas se Sophií a Aubrey.“

Při zmínce o Sophii se mi znovu trochu láme hlas, ale ovládnou se.

Pokračuju tím, jak jsem po příjezdu rozdělal oheň. Sophie se zastavila v obchodě a koupila sendviče a steaky. Dali jsme si trochu vína, podívali se na DVD ze sbírky, kterou tu nechali majitelé chaty, z větší části šlo o komedie, na jaké se můžou dívat i děti. Aubrey usnula kolem deváté a Sophie ji uložila do postele. Asi tak o hodinu později jsme si šli lehnout i my.

Popisuju, že ráno jsem udělal k snídani vafle.

„Aubrey je má moc ráda. A je to jediná věc, kterou umím připravit vážně dobře.“

Slyšel jsem smích dcery a viděl Teresina nejstaršího vnuka, jak napodobuje Tarzana na lanové houpačce, zavěšené nad pláží na větvi mohutného cedru.

„A dál?“ pobízí mě Montrose.

„Aubrey a já jsme si vzali člun, abychom nastražili pasti na kraby,“ pokračuju. Dcerka byla navlečená do zářivě oranžové záchranné vesty a nemohla se dočkat, až vyplujeme. Voda byla doslova hladká jako zrcadlo. Říkám jim, že jsme veslovali sem a tam celé dopoledne. „Nestalo se nic zvláštního ani nezvyklého.“

„Nepospíchej,“ uklidňuje mě Lee. „Potřebujeme vědět všechno.“

Vyprávím jim, že zatímco jsme s Aubrey trávili čas na moři, Sophie si četla a popíjela kávu, kterou později nahradila sklenka či dvě chardonnay.

Do pastí jsem nalíčil kousky kočičího žrádla a každou půlhodinu jsme je kontrolovali. Nešlo mi o lov krabů. Chtěl jsem trávit čas s Aubrey a vnímat svět jejíma očima. Všechno pro ni bylo poprvé: plavba na moři, první

setkání s rackem, s tuleněm... Vzpomínal jsem na podobné výlety se svým otcem. Nesbližoval jsem se na nich jen s přírodou, ale i s ním. *Vrak lodi, pirát, kapitán Achab.*

„A potom se stalo co?“ pobízí mě policista.

Leze mi na nervy. Mám pocit, jako by se mě snažil přistihnout při lži. Víím, že dělá svou práci, ale moje žena zmizela. Měl by projevít aspoň nějaký soucit.

„Ano,“ povzbuzuje mě Lee. „Co byla první věc, kterou jsi viděl nebo slyšel a která tě upozornila, že je se Sophií něco v nepořádku?“

Překvapuje mě, že musím znovu potlačovat nával emocí. Jsem přece dost silný. Seberu se a popisuju, co se stalo.

Byli jsme asi tak sto metrů od břehu. Sophie se přesunula z verandy k masivní betonové hrázi. Knihu odložila, ale víno ne. Seděla a mávala nám. Aubrey uslyšela nedaleko štěkat psa a já vesloval tím směrem. Aubrey chce psa, ale Sophie i já trváme na tom, že si domů nepřivedeme žádného mazlíčka, dokud neskončíme s rekonstrukcí. Ze strany Sophie jde především o zdržovací taktiku. Já psy miluju. Vyrůstal jsem se zlatými retrievery, ale ona tomu zrovna nefandí. To je jedna z mála věcí, v nichž se rozcházíme. Sophie patří mezi ženy, které se nevzdávají toho, čemu věří nebo co považují za pravdivé. Její tvrdohlavost je zároveň výhodou i nevýhodou. Když chceme oba totéž, nic nás nezastaví. Jsou-li její plány nebo nápady ve sporu s tím, co považuju za nejlepší já, směřujeme k dlouhodobému vyčerpávajícímu boji, v němž nikdy nezvítězím. Po pěti letech manželství jsem se naučil, že ať jsem jakkoliv průrazný v práci, doma se podřizuju Sophiiným ambicím, plánům a přáním. Dělam to, abych zachoval klid. Dělam to, protože je pro mě vším.

Psa jsme nenašli, a když jsme mířili zpátky k chatě, zaslechl jsem výkřik. Ne přímo děsuplný, ale dost pronikavý na to, abych se ohlédl ke břehu. Viděl jsem svou

ženu, jak zápasí s nějakým mužem. Sklenka s vínem spadla na zem a rozbila se. Sophie na toho muže ječela, ale neslyšel jsem, co říkali. Otočil jsem se k nim zády a vší silou se opřel do vesel.

Aubrey, která seděla čelem ke mně, to považovala za hru. Dvakrát týdně posiluju, ale nedokázal jsem veslovat dost rychle, ačkoliv hladina byla výjimečně klidná. Aubrey viděla hrůzu v mých očích, ale vyložila si ji špatně. „Rychle!“ volala. „Rychle!“

Sophie není mohutná žena. Váží sotva padesát kilo, ale je silná. Dokáže mě porazit v maratonu. Když jsem se ohlédl podruhé, neznámý muž dělal něco nemyslitelného. Zatail ruku v pěst a zasadil Sophii ránu. Moje žena klesla k zemi.

„Hej!“ křikl jsem. „Nech ji být!“

Nedokázal jsem se tam dostat. Vesloval jsem, a když jsem se prudce ohlédl, abych se podíval ke břehu, brýle mi spadly do vody. Co bylo dosud ostré a jasné, se změnilo ve šmouhy barev a tvarů. Muž zvedl mou manželku a odnesl ji za Vistárii.

Srdce mi stouplo až do krku.

„No tak, kurva, stůj! Nech ji na pokoji.“

Aubrey už pochopila, že nejde o hru. Dala se do pláče. Chtěl jsem vyskočit a vyběhnout přes mělčinu za ženou, ale nemohl jsem nechat dceru v loďce. Zrychleně jsem dýchal a napomínal se, ať se uklidním. Už jenom dvacet metrů.

„Pomoc!“ křikl jsem směrem k Chryzantémě, prostřední a nejmenší ze tří chat obrácených k moři. Večer po mém příjezdu se v ní svítilo, ale pak už nic.

„Pomozte mi někdo!“ volal jsem co nejhlasitěji. Myslím, že by mě bylo slyšet i v bouři, natož za tichého rána. „Někdo mi unáší manželku!“

Vyskočil jsem z loďky, popadl plačící Aubrey a vyběhl po betonových schodech z pláže na trávník. Postavil jsem ji na zem.

„Všechno bude v pořádku. Zůstaň tu. Nikam nechod, ano?“

„Chci mamku,“ vzlykla.

„Já vím,“ snažil jsem se ji uklidnit. „Já taky.“

Z chaty jsem zaslechl hlasy a napadlo mě, jestli to celé nebyla jenom halucinace. Ve slunečním světle odrážejícím se od vody jsem možná viděl přeludy. Vyběhl jsem po schodech k verandě a přes kuchyň dál do obývacího pokoje obráceného k Hood Canalu a jehličnany porostlým svahům v dálce.

„Sophie?“

Samozřejmě to hrála televize. Sophie v chatě nebyla. Na obrazovce běžela reklama na tlakový hrnec.

Stejně jsem si připadal i já.

Vydechl jsem. Hrozilo, že mi srdce vyskočí z hrudi a že dostanu infarkt. Zhroutil jsem se na starou jedlovou podlahu, nad níž se manželka ráno během snídáně rozplývala. *Co se to děje?*

Vyběhl jsem zpátky ven ve chvíli, kdy se nějaká žena se dvěma dětmi vracela z ranního výletu.

„Někdo mi unesl ženu! Zavolejte 911! Pomozte mi!“

Žena v mých očích zahlédla výraz, který jasně prozrazoval, že nejde o vtip. Prikázala chlapci s dívkou, aby šli do Chryzantémy, a vytáhla mobil.

Rozběhl jsem se. Křičel jsem na blížícího se starce se psem, ať taky zavolá policii. Signál je tady hrozný, můj vlastní mobil tu funguje jen občas – a nikdy ne ve chvíli, kdy ho nejvíc potřebuju.

Jako právě teď.

Řítil jsem se po schodech směrem, kterým tmavá postava muže odnášela mou manželku. Běžel jsem, jak nejrychleji to šlo. Jsem vysoký a šlahouny ostružin, které se klenuly přes stezku nad chatou, mě drápaly do paží.

„Sophie! Sophie!“

Nic.

Ani nahoře jsem ji nezahlédl. Nikde žádná stopa. Vů-

bec nic. Blížila se ke mně stříbrná Honda Accord a já se téměř vrhl pod kola. Řidič, místo aby zastavil, strhl volant a objel mě.

„Do prdele! Moje žena! Někdo ji unesl!“

Auto zmizelo a já bez brýlí nedokázal přečíst poznávací značku. Prudce jsem se nadechl a seběhl po cestě zpátky.

Žena z prostřední chaty se představila jako Teresa Dibleyová a řekla mi, že zavolala šerifa. „Co se stalo?“ ptala se mě.

„Já nevím. Byl jsem s dcerou na obhlídce krabích pastí a viděl, jak se někdo dohaduje s mou ženou. Pak ji uhodil, popadl a odnesl. Ztratil jsem brýle... neviděl jsem to jasně. Byla přímo tady.“ Ukázal jsem na střepy sklenice, z níž Sophie popíjela víno.

„Vy jste taky pil?“ zeptala se.

„Ne,“ ujistil jsem ji. Proč se na to vůbec ptala? Třásl jsem se, skoro jsem nedýchal, byl jsem v šoku. Nebyl jsem opilý. Byl jsem si jistý, co jsem viděl... nebo co jsem zčásti viděl. Nebylo o tom pochyb.

Někdo unesl mou ženu.

V jejích očích jsem viděl směs obav a neklidu. „Policie je na cestě.“

Obrátil jsem se k ní jako ke svědkyni. „Viděla jste něco, když jste přijížděla? Myslím, že ji nesl nahoru k silnici.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou, „nebo aspoň nějak zvlášť mimořádného.“

Myslel jsem na případy únosů, které ukazovali v televizi, a napadlo mě, jestli na ně ta žena myslí taky. Věděl jsem, jak mnoho z nich, možná většina, dopadá. Případy, kdy nějaký úchyl unese dívku nebo ženu, drží ji v zajetí a dělá jí všechno, co se mu vylíhne v temných zákoutích mysli.

„Musíme ji najít,“ konstatoval jsem.

„Brzy tu bude policie.“

„Kdy? Kde jsou?“

„Dispečer říkal, že nejbližší policista je dvacet minut od nás.“

Podíval jsem se na mobil. Nedokázal jsem zakrýt netrpělivost a strach. Z podpaží mi prosakoval pot a jeho kapky mi vyrážely i na čele. Snažil jsem se zpomalit dech.

„Dvacet minut může být klidně hodina,“ poznamenal jsem. „Mohl ji vzít kamkoliv. Na kilometry daleko jsou tu jenom samé štěrkové silnice a les.“

Žena neodpověděla. Tipoval jsem, že myslí na totéž. Natáhla ke mně ruku, ale pak si to rozmyslela. Snažil jsem se ji uklidnit.

„Bude to dobré,“ hlesl jsem. „Najdou ji. Bude v pořádku. Je silná, hodně silná, duševně i tělesně.“

Ženina tvář se o něco rozjasnila. Aubrey už neměla záchrannou vestu – svíral jsem dceru v náručí a ona se mě pevně držela. Objímal jsem ji a nevšímal si toho, že moje zkrvavené ruce zanechaly na jejím světle zeleném tričku s *Tlapkovou patrolou* růžovočervené skvrny – kéž by to byly stopy od jahod, které jsem jí ráno dal na vafle. Zatímco jsme tam stáli a snažili se pochopit, co se stalo, přistoupil k nám starší muž s černým labradorem. Bylo mu něco přes sedmdesát a mluvil s velice slabým přízvukem, který jsem nedokázal přesně zařadit. Možná nizozemským?

„Je všechno v pořádku?“ zajímal se. „Slyšel jsem, že voláte o pomoc, a zavolať jsem 911.“

„Já taky. Šerif je na cestě,“ odvětila Teresa Dibleyová a kývla na mě. „Prý viděl, jak někdo unáší jeho ženu.“ Pohled upírala na vnoučata, která seděla na verandě jejich chatky a všechno pozorovala. „Přímo tady,“ dodala a pokoušela se zamaskovat vlastní úzkost. Nedařilo se jí to. „Přímo z pláže!“

„Viděl jste něco?“ zeptal jsem se ho.

Muž přikývl a koktal něco o tom, jak je to celé hrozné, ale neposlouchal jsem ho – bylo jasné, že viděl ještě méně než já. Lidi přitahuje nebezpečí a dramata, aby projevili

svou účast, jistě. Ale taky aby si s vděčností uvědomili, že se nic takového nestalo jim. Jako by je blízká účast na něčem nemyslitelném vyškrtla ze seznamu, který spravuje Bůh nebo osud.

Jsem v bezpečí.

Nestane se to dvakrát na stejném místě.

Nic mi neublíží.

Prosím, Bože.

Dokončuju výpověď a zhluboka se nadechnu. Detektivové ještě neskončili. Dál mě zahrnují otázkami a ptají se na podrobnosti, u nichž musím přiznat, že se mi ve víru překotných událostí rozmlžily. Lee mě prosí, ať zachovám klid, a dál si se svým kolegou zapisují poznámky. Dívají se po sobě. Víím, že to, co se tu právě stalo, se nejspíš nepodobá ničemu, co kdy řešili.

„Musíme ji najít,“ opakuju. Láme se mi hlas.

Lee odkládá notes.

„Pracujeme na tom, Adame.“

2. kapitola

LEE

Zatímco Montrose sbírá střepy sklenice pro případ, že by na ní byly otisky prstů muže, který napadl Sophii Warnerovou, a technik odebírá Adamovi krev, aby ji porovnal se zaschlými kapkami na skle, metodicky obcháším první chatu a hledám důkazy. Třiatřicetiletá Sophie je v mém věku. Na rozdíl ode mě je matkou. Pracuje na ústředí Starbucksu v Seattlu, kde jako grafická designérka zodpovídá za mnohé reklamy tohoto gigantického řetězce. Podle Adama neměli doma žádné problémy a neexistoval důvod věřit, že jeho manželka znala únosce, ani netušil, proč by ji někdo unášel.

Praží na mě slunce. Stezku ostružiním nahoru k silnici tvoří suchá tvrdá ušlapaná hlína. Po okrajích rostou kapradiny a trojčetky. Nevypadají poškozeně. Nevidím otisky bot, jsou tu nicméně důkazy, které odpovídají Adamově výpovědi ohledně toho, jak ho podrápaly ostružiny, když sledoval svou ženu. Nahoře na silnici se ohlížím po pěšině, kterou jsem přišla. Většinu výhledu zakrývá chata, ale je vidět i kousek pláže a místo, kde seděla Sophie. Rozhlížím se. U nohou vidím doklad toho, že tu někdo mohl stát a pozorovat okolí chat. Sbíráám nedopalek cigarety a fotografuju kamínky šterku vedle stezky vedoucí k Vistárii. Malé rýhy v nich naznačují, že tu stálo nějaké osobní auto nebo pick-up. Samozřejmě

se nedá určit kdy ani jestli to souviselo s tím, co se odehrálo u pláže.

Jdu za Montrosem do jednopodlažní chaty se šindelovou střechou, z jedné strany porostlou mohutnou liánou s fialovými květy, která dala chatě jméno.

„Jak se drží?“ zeptám se.

Nepatrně pokrčí rameny. „Za daných okolností celkem dobře. Našla jsi něco?“

„Ani ne. Nedopalek cigarety. Vypadá to, že tam někdo docela dlouho stál,“ odpovím mu, zatímco společně procházíme chatu. V kuchyňském dřezu je mísa od vaflového těsta a talíře. Na papírové utěrce na kuchyňské lince leží zelené lístky z jahod. Kuchyňským oknem vidím Adama. Sedí na verandě, chová dceru na klíně a tiskne si k uchu telefon.

Montrose si ho taky všimne. „Volá manželčině rodině.“

„Takový telefonát bych nechtěla vyřizovat,“ poznamenám.

„Jo, takové jsou nejhorší.“

Proti tomu se nedá nic namítat. Podle toho, co nám Adam řekl, je Sophie statečná a silná. Jestli ji unesl nějaký úchyl, má šanci se ubránit. Nebo v to aspoň doufám. Než jsem dostala policejní odznak, učila jsem kurzy sebeobran.

„Kdo udělá něco takového za denního světla?“ divím se.

„Nějaký šílenec,“ opáčí Montrose. „Někdo ji buď sledoval, nebo ucítil příležitost a využil ji.“

Vedle jídelny je ložnice s palandami. Spodní je rozestlaná a přikrývka se vzorem plachetnic leží na zemi. Vedle polštáře leží plyšák, v němž poznávám postavu z *Tlapkové patroly*, stejnou jako na Aubreyině tričku.

„Musíme si promluvit s tou holčičkou,“ poznamenám.

„Je hodně malá,“ upozorní mě Montrose.

Přesouváme se přes jídelnu do hlavní ložnice. Vidím dámské sluneční brýle a kabelku, předpokládám, že je Sophiina. Leží tam jako výjev ze zamrazeného života.

„Já vím,“ přikývnu a rozhlížím se po místnosti. „Ale třeba nám dokáže něco říct.“

Montrose si toho všimne jako první. Pravá polovina postele je uhlazená a polštáře dokonale srovnané u pelesti.

„Vypadá to, že někdo spal jenom na jedné polovině,“ usoudí. „Zajímavé.“

„Ty jeho příběhu nevěříš,“ pronesu trochu obranně, což mě překvapuje. Adama Warnera sice znám, ale nijak zvlášť dobře.

Montrose je detektiv mnohem déle než já. Dostal druhou šanci po dvouleté přestávce vynucené problémy se závislostí, které mu mohly zničit život. Má vynikající instinkty, ale ne vždycky s ním souhlasím. Chtěla bych nicméně zjistit pravdu.

„Je v něm pár děr,“ přikývne.

„Jaké třeba?“

„Třeba to, že se nedokázal dostat ke břehu včas, aby jí pomohl. Sto metrů od břehu? S takovými bicepsy? Ten chlápek tráví hodně času posilováním. Připadá mi, že se k ní dostat mohl.“

„Vždyť ani pořádně neviděl.“

„Jasně... brýle.“

„Ano, spadly mu do vody.“

Montrose protáhne obličej. „To je docela náhoda.“

„Jsi našťvaný, protože jsi přišel o oběd.“

„Jenom trochu.“

Vzdychnu. „Dobře. Pak se najíme. Nezapomeň, máme se řídit důkazy, ne tvým břichem.“

Montrose si ho hladí – břicho mu visí přes opasek jako baldachýn.

„Mám svoje břicho rád.“

Usmívám se na něj. Teď ho má prázdné.

„Kromě toho takové únosy se prostě nestávají. Ne takhle před domem.“

„Tohle není dům, ale rekreační chata,“ namítnu. „Hosté se tu střídají.“

Obývacímu pokoji vévodí věšák na kabáty s vyřezávaným medvědem a pohovka s přehozem a vybledlými polštáři z džínsoviny.

Obcházejím místnost. „Jeden z nich možná spal tady.“

„Myslíš, jako že spolu nevycházeli a on nám lhal?“

Zamračím se na něj. „Myslela jsem tím to, co jsem řekla. Nevím proč a ty taky ne.“

Koupelna je na chatu postavenou ve dvacátých letech překvapivě prostorná. Dominuje jí vana na nožičkách u stěny, zbytek prostoru zaujímá toaleta a sprcha. Na mosazných háčcích u dveří visí dva čistě bílé ručníky, na dotyk vlhké.

Cestou ven Montrose nahlíží do dveří, za kterými jsem očekávala komoru.

„Pěkné,“ poznamená. „Sauna.“

„Sauny nemám ráda,“ odpovím.

„I vířivka,“ pochvaluje si. „Tady by se mi líbilo.“

„Možná tu strávíme dost času, ale nebude to ve vířivce ani v sauně.“

Montrose se po mně ohlédne. Vidím, jak mu za brýlemi jiskří oči. Čekám, ale nic neřekne. Jsem si jistá, že pronese nějaký žert o tom, že bychom měli nechat Adama Warnera, ať se zapotí.

Mlčí. A jsem mu za to vděčná.

3. kapitola

LEE

Teresa Dibleyová mi nabízí kávu a sodovku, ale odmítám. Chová se babičkovsky, jenže okamžitě zjišťuju, že není jen babička. Ve svých dvašedesáti letech vychovává děti svého syna, dvanáctiletého Clarka a sedmiletou Destiny, protože její syn a snacha radši berou drogy, než aby se o ně starali sami. Sedíme na verandě Chryzantémy a díváme se, jak si děti hrají s Aubrey u houpáčky. Destiny je plavovlasá a velice ostýchavá.

„Holka svou maminku ani nezná a já upřímně řečeno doufám, že to tak zůstane. Ne že by můj syn byl lepší, ale toho dokážu snést, protože nemám na výběr.“

„To je mi líto,“ hlesnu.

„Vyzvedla jsem Destiny z nemocnice, když jí byly čtyři dny. Jediné, co jí kdy její matka dala, je to hloupé jméno. Doufám, že ho jednou změním. Čekám jenom, až mi stát Washington dá poslední razítko. Je to hloupé, je to kruté, ale tak to je.“

Teresa je štíhlá a v dobré kondici. Má na sobě šortky a sportovní boty. Na tričku bez rukávů má logo ústřicové restaurace Hama Hama nedaleko Lilliwaupu. Cínové vlasy s černými proužky nosí sčesané z obličeje.

„Nebyli jste tu, když Sophie zmizela?“ Montrose mění téma, sundá si brýle a otírá je kapesníkem, který vytáhl z kapsy kalhot.

„Ne. Byla jsem s dětmi na Schodišti.“

Přikývnu a vzpomínám na to, jak jsem po něm stoupala sama. „Pěkný výlet.“

„Ano,“ potvrdí Teresa. „Destiny to unavilo, ale je to statečná holka. Nebrečela ani nic takového. I tak jsme se vrátili dřív, Clark na tom trval. Stejně jsme odpoledne chtěli za odlivu sbírat ústřice.“

„Co jste viděla, když jste se vrátili?“ zeptám se.

„Viděla jsem pana Warnera... Adama. Nevěděla jsem, jak se jmenuje. Přijeli včera večer. My jsme dnes ráno vyjížděli brzy, ještě než vstali. Byla to dlouhá noc, Destiny a já jsme spaly na vyklápěcí posteli a Clark na pohovce. Myslím, že už sem příště nepojedeme. Chryzantéma je pro tři lidi prostě moc malá.“

„Takže když jste se vrátili od Schodiště, viděla jste pana Warnera?“ pokračuju.

Teresa přikývne. „Ano, stál na trávě před chatou a křičel, ať zavolám policii. Vypadal hodně rozrušeně, bylo jasné, že se právě odehrálo něco dramatického.“

„Co přesně křičel?“ zjišťuje Montrose.

„Že jeho žena zmizela,“ odpoví Teresa. „Že ji někdo unesl.“

Odmlčí se a otáčí se ke Clarkovi, který se houpe na houpačce nad vodou. „Opatrně!“ zavolá na něj. „Málem jsi porazil Destiny.“

Plavovlasý chlapec se k nám ohlédne. „Mrzí mě to, babi.“

Všimnu si, že Adam pořád telefonuje. Přechází po trávníku sem a tam a dívá se naším směrem. Je jako pes připoutaný na řetězu. V jednu chvíli rozhazuje ruce do stran a pozoruje mě.

„Najděte ji!“ naznačuje. „Udělejte něco.“

Snažíme se, pomyslí si. Pokyvu mu, že se k němu za minutku připojím.

„Mluvila jste se Sophií?“ zeptám se.

Teresa vrtí hlavou.

„Dělo se v jejich chatě včera večer něco? Cokoliv pozoruhodného?“

Znovu vrtí hlavou. „Na noc si беру špunty do uší. Tak byste si je brali, kdybyste museli spát na vyklápecí posteli s někým, kdo se vrtí jako Destiny. Navíc pořád mluví, i ze spaní.“

Přichází k nám Clark. Rty má červené od třešňového nanuku.

„Já jsem něco slyšel,“ vyhrkne.

Zapomínám, jak bystré uši děti mají.

„Co jsi slyšel, Clarku?“ zeptá se ho Teresa.

„Destiny chtěla, abych jí donesl vodu. Už bylo pozdě. Podal jsem jí sklenici a šel zpátky do postele, a když jsem si lehl, uslyšel jsem hlasitý zvuk. Jako prasknutí dveří. Pak někdo nastartoval motor auta. Podíval jsem se ven, ale nic jsem neviděl, žádná světla, nic.“

„Jaký zvuk, Clarku?“

Chlapec pokrčí rameny. „Já nevím, prostě hlasitý zvuk.“

Nijak nám to neusnadňuje.

„Mohl ten zvuk vydat člověk?“ upřesňuje otázku Montrose. „Nebo něco jiného?“

Clark k němu zvedne oči. „Ne, spíš jako když něco padá,“ odpoví. „Nebo jako když se přibouchnou dveře. Já nevím... prostě zvuk.“

Clark je ještě dítě a snaží se. Popsat zvuk, který se ozve uprostřed noci, není snadné, pokud nejde o střelbu.

„Víš, kdy jsi ho slyšel?“ zkusím to.

„Myslíte v kolik hodin?“

„Přesně tak,“ potvrdím. „V kolik hodin?“

„Pozdě. Byla tma, nejspíš po druhé hodině. Tou dobou se Destiny doma budí a chce pít.“

„Pořád?“ zeptá se Teresa – obrací rozhovor k tématu, který se dotýká její odpovědnosti.

„Jo,“ přikývne chlapec s výrazem někoho mnohem staršího. „Každou noc. Můžu si vzít další nanuk?“

Teresa mu ho neodpírá. „Vezmi sestře a pro Aubrey.“ „Viděla jste se s dalšími sousedy?“ pokračuju ve výsledku a ukážu k poslední z trojice chatků.

„Ne,“ zareaguje Teresa. „Přijeli pozdě. Svítí a měli zatažené rolety, ale auto tu bylo, zřejmě vstávají pozdě.“

Před odchodem nám Teresa diktuje jméno a telefonní číslo majitele chatků. Montrose zamíří k autu, aby majiteli zavolal a vyptal se ho, co ví o lidech, kteří si pronajali jeho nemovitosti na tenhle víkend. Potom si promluví s uniformovaným policistou, co vyslýchá sousedy, kteří přišli zjistit, co se děje, a hosty z poslední chaty, s nimiž jsme ještě nemluvili.

Já se vydám po pláži k domovu Axela Bakker, postaršího pejskaře. Když jsem mu řekla, že s ním budeme potřebovat mluvit, ukázal mi svůj dům a dodal, ať se u něj zastavím, jakmile na něj budu mít čas. On i jeho pes jsou přý pořád doma.

Dům Axela Bakker na Canal View Road je klasická místní stavba z dvacátých let 20. století, kdy se o oblasti kolem slanovodního fjordu ve státu Washington mluvilo v L. A. jako o příštím hitu. Jedná se o bungalov se stříbřitými vybledlými šindeli, krémovými okenicemi a červenými dveřmi. Když se k němu blížím, Axel Bakker mi mává od vyvýšené zeleninové zahrádky.

„Jak se vám letos vydařil hrách?“ oslovím ho.

Krčí rameny. „Stejně mizerně jako vždycky.“

Axelu Bakkerovi táhne na osmdesátku, přesto je v pozoruhodně dobré kondici. Obličej má opálený a zvrásněný jako starý papírový pytlík, ale světle modré oči mu září inteligencí. Winston, jeho pes, mu sedí u nohou.

„Jak že se jmenujete?“ zeptá se Axel Bakker a prohlíží si mě přimhouřenýma očima.

Představím se mu.

„Už jsem řekl vašemu kolegovi, co jsem viděl.“ Ještě jednou si mě změří pohledem a vrací se ke své čin-

nosti. „Ne že by se Mason County žinýroval plejtvat penězma.“

„Možná byste to bral jinak, kdyby Sophie byla vaše dcera,“ upozorním ho.

„To je dost možný.“ Přivazuje rajče jutovým provázkem a pak mě zve do svého domu.

To není dům, ale muzeum, pomyslí si, když vcházíme.

Nábytek je většinou ze dřeva s výrazným žilkováním. Některé čalouněné kusy pokrývají tkané látky sališských kmenů. Štáb dokumentárního seriálu *Antiques Roadshow* by takové zmrzačení pohovkových polštářů vyděsilo. Na stěnách visí místní památky: plakáty *Ústřice na prodej*, vyřezávaný štít dávno zaniklého tahujského tanečního sálu a rozmanité černobílé fotografie, které shrnují místní dějiny mořských plodů a dřeva.

„Táta postavil tenhle dům během prohibice,“ konstatuje Bakker, když si všimne mého zájmu o jeho sbírku. „Taky tu něco vydělal... jako spousta místňáků. Bylo to dobrý místo na překládání pití pro Seattle.“

„Teď už mi to tu nepřípadá tak odlehlé,“ poznamenám, když mi naznačí, abych se k němu připojila a posadila se na bytelnou dřevěnou židli.

„Ne,“ potvrdí Bakker a zouvá si polorozpadlé modré nazouváky. „Zatracený Kalifornáci to tu zničili. Každoročně se zvyšují daně. Moje sousedy odtud vyštvali. Bydleli tu skoro tak dlouho jako já. A teď žijou v zatraceném satelitním městečku v arizonský Mese a každý den litují, že místo stěhování neumřeli tady. Doufám, že mě jednou klepne pepka přímo na pláži...“ Zalétne očima k Winstonovi. „Ale ještě ne. Winston musí odejít jako první a tenhle pes tu ještě pár let bude.“

„Je krásný,“ pochválím ho, zatímco ho dlouze hladím po hlavě.

„Nepřišla jste kvůli přednášce z historie ani kvůli mému psovi.“

„Ne,“ připustím. „To ne. Jsem tu, abych s vámi ještě

jednou probrala, co jste viděl na pláži, když došlo k únosu paní Warnerové.“

„Moc jsem toho neviděl,“ pokrčí rameny.

„Chápu,“ nevzdávám se. „Lidé si po traumatických událostech někdy vybaví další věci. Souhlasíte, že to byl traumatický prožitek?“

Winston si vykusuje blechu a Bakker krabatí vrásčitou tvář. „Pro tu ženu a jejího manžela? Jo, pro ty se to tak dá označit. Pro mě? Já nevím. Sloužil jsem v armádě a viděl řůru věcí. Při procházce po pláži se samozřejmě ještě nic takovýho nestalo, ačkoliv jednou jsem měl dojem, že vidím znásilnění, ale byla to jenom mládež, co dováděla na nafukovací matrace.“

Přikývnu a požádám ho, aby mi popsal, co ráno viděl. „Ještě jednou, prosím.“

Opakuje, co řekl Montrosovi během prvního zběžného výsledku. Byl na procházce s Winstonem jako vždycky v tuhle dobu. Viděl Adama a Aubrey na loďce asi sto metrů od břehu. Další věc, na kterou si vzpomínal, bylo zaječení. Nejdřív se podíval na Adama, který horečně vesloval ke břehu, a potom k hrázi.

„Viděl jste paní Warnerovou? A útočníka?“

Bakker loví z přední kapsy košile brýle.

„Já vím, že jsem starej,“ pokračuje, „ale s brejlema vidím docela dobře. Bylo to rychlý a dělo se toho hodně, ale jo, viděl jsem to.“ Mluví lehce obranným tónem a jeho nizozemský přízvuk vyniká o něco zřetelněji.

„Nepřišla jsem, protože bych vám nevěřila, pane Bakkere. Ale došlo ke zločinu a musíme zjistit, co se stalo a kdo ho spáchal.“

Winston není zrovna drobeček, ale Bakker ho nechává, aby mu vylezl do klína.

„Jasně,“ přitaká. „Chápu.“

„Povězte mi, co jste na té pláži viděl.“

Nadechne se a pomalu vydechne. „Byl jsem dost daleko, ale jak jsem říkal, s brejlema vidím docela dobře.“

Viděl jsem paní Walkerovou, jak se pere s nějakým chlápem. Bylo to rychlý. Viděl jsem ji a na chvíli jsem sklopil oči k zemi, abych se vyhnul několika kamenům, a když jsem se zase podíval, oba byli pryč.“

„Jak byl vysoký? Co měl na sobě?“

Stařec se pečlivě rozmyšlí a na vteřinu zavírá oči. „Průměrně vysoký,“ řekne nakonec. „Možná měl baseballovou čepici a oranžovou bundu, tím jsem si jistý. Ačkoliv mohla být i červená. Spíš bych řekl oranžová.“

„O té jste se mému kolegovi nezmínil,“ upozorním ho.

Rozpřáhne ruce. „Neptal se mě.“

„Dobře,“ pokračuju. „To je dobré. Tohle nám pomáhá. A co paní Warnerová? Vzpomínáte si na nějaké podrobnosti? Co měla na sobě *ona*?“

Znovu se zamyslí. „Slamák – *to* si pamatuju naprosto jasně. A bílý šaty,“ dodá, ačkoliv s menší jistotou. „Možná světle modrý? Rozhodně měla šaty. Chápete, takový ty lehký tenký šaty, jaký dneska holky nosej přes plavky. Viděl jsem je v nich už i v supermarketu. Jsou prakticky průhledný. Ne že bych si stěžoval.“

Usměju se. Je to trochu divná poznámka, ale tohle není žádný starý úchyl.

„Ještě něco?“

„Ne,“ odpoví. „Zmizela, byla fuč. Znovu jsem se podíval a ona i útočník byli pryč. Zavola jsem 911. Když jsem domluvil, její manžel byl skoro u břehu.“

„Jak se choval?“

„Jak jsem říkal, byl bez sebe, úplně rozhozený. Jeho holka brečela a on na mě křičel, ať zavolám na policii. Jeho mobil tady prej nemá signál nebo tak něco. Nejspíš je u T-Mobilu, ten tady má špatný pokrytí.“

Popisuje, jak Adam zanechal dcerku u ženy, která si pronajala sousední chatu, a sám vyběhl po cestičce, aby se podíval po své ženě. Počkali na příjezd policie.

„A co se dělo během čekání?“ zajímá mě. „Jak na tom byl pan Warner?“

„Proč se na něj tolik vyptáváte?“

„Je to rutinní postup.“

„Když se to stalo, byl ve člunu, to můžu potvrdit. Taková je pravda.“

„Já vím,“ ujistím ho. „Ale musíme se ptát, takže jak se choval?“

Winston seskočil na zem, aby pokračoval v lovu blech.

„Byl rozložený,“ odpovídá Bakker. „Právě mu unesli manželku. Jak myslíte, že by se v takové situaci měl chovat?“

Dobrá otázka, říkám si v duchu.

Ještě chvíli si povídáme o tom, co viděl a že má slušný zrak, ačkoliv už dlouho čeká na nový recept na brýle.

„Zatracený zdravotní pojištění,“ bručí. „Děsná byrokracie.“

Stav jeho zraku mi sice působí starosti, ale je si natolik jistý tím, co viděl, že se trochu uvolním. Ukazuje mi svůj obývací pokoj. Vidím snímek ve stříbrném rámečku, na kterém je se svou manželkou. Svatební fotografie.

„Byli jste krásný pár,“ pochválím uznale.

Dívá se na snímek. Je černobílý, ručně tónovaný někým, kdo věděl, co dělá. Žádné klaunské barvy, ale velice jemné, které už tak krásnému snímku dodávají živost.

„Víte, co je traumatický?“

Mlčím. Za tlustými skly brýlí mu vlhnou oči.

„Ztratit ji,“ vzlykne. „Ten chlápek musí bejt bez sebe bolestí. Nic není horšího než přijít o ženu. A taky to v člověku vyvolává samotu.“

„To je mi líto,“ zareaguju a zamířím ke dveřím. „Snad je pro vás Winston dobrý společník.“

„Winston?“ diví se.

Vypadá zmateně, a tak se skláním a drbu psa na hlavě. „Tenhle kluk.“

Rýhy na jeho nakrabaceném čele se ještě prohloubí. „To není Winston, ten zemřel před říadou let. Tohle je Reggie.“

Když se vrátím na místo činu, nacházím Montrose a tlumočím mu rozhovor s Bakkerem. S jistým zdráháním, protože staří lidé jsou neustále kritizováni za to, že jsou nespolehliví a popletení, ačkoliv si to nezaslouží, mu řeknu i o tom, že stařec sdělil dispečerovi špatné jméno psa.

„Je to jenom maličkost,“ dodám.

Montrose mhouří oči proti slunci a sundá si brýle, aby si je očistil. „Možná není.“

Má pravdu. Kromě Adama je pan Bakker jediný svědek zločinu.

4. kapitola

CONNOR

„To byl polda?“ oslovím Kristen, sotva vejde do ložnice Lilie, kde od včerejšího večerního příjezdu ležím jako zvíře sražené autem. Měl jsem pocit, že vidím ve dveřích uniformu, když jsem se vyhrabal na kolena, abych se podíval, kdo to klepe, ale tak dlouho jsem to nevydržel. Bolí mě všechny svaly v těle a mám dojem, jako bych měl hlavu plnou malinkých kuliček, které se v ní přesypají jak ve starožitném hracím automatu, co koupil táta, když jsme se sestrou byli ještě děti.

„Ano,“ potvrdí Kristen. „Ztratila se nějaká žena a hledají ji.“

Snažím se ležet na polštářích rovně, ale jsou příliš zmačkané. Dívám se na mobil, je po druhé hodině odpoledne. Nořím se zpátky do peřin a polštářků, ale ještě trochu zvedám hlavu. „Odkud se ztratila?“ zjišťuju. Zvedá se ve mně nevolnost, ale odmítám se jí podvolit. „Nerozumím.“

„Z první chaty,“ vysvětluje mi. „Někdo ji prý unesl.“

Je těžké to slovo vstřebat a pochopit. „Unesl?“

„To je všechno, co vím. Řekla jsem jim, že ti není dobře. Později od nás budou chtít oficiální výpověď. Nejde o nic velkého, je to naše občanská povinnost a tak dále.“

Nepatrně přikývnu. Kristen je ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl. Má blond vlasy a modré oči a nejspíš

by se mohla stát modelkou, kdyby chtěla. Vlastně jsem si tím přímo jistý. Mohla by být čímkoliv, tak je chytrá. Je jí devětatřicet a co nevidět bude partnerkou v seattleské právníkové firmě.

„Vypij tohle,“ pobídne mě a podává mi sklenici vlažné mléčné tekutiny. „Ve spíži jsem našla jedlou sodu. Uleví se ti.“

Zvednu se z péřových polštářů a několika velkými doušky do sebe obrátím zpěněný lektvar.

„Díky, miláčku. Omlouvám se za včerejší večer.“

Z obličeje jí mizí vlídnost a nahrazuje ji nacvičený zklamaný výraz, za který by si zasloužila Oscara. Viděl jsem, jak ho nasazuje v soudní síni a obrací se s ním k porotě, když svědek řekne něco špatně.

Ale mně je to *opravdu* líto.

Předstírá, že hledá slova. Víím, že je to jenom naoko, protože moje manželka se nikdy nerozpakuje pronést názor na libovolné téma.

Zejména pokud jde o mě.

„Pil jsi celý den, Connore,“ vyčte mi a vzdychne, jako když uchází pneumatika. „Celý den. Měla jsem tě nechat doma. A rozhodně jsem neměla dopustit, aby se ti dostala do rukou lahev tequily.“

Při slově *tequila* sebou trhnu.

„Já nevím,“ hlesnu.

Kristen si sedá na kraj postele. „Ale víš.“

Má pravdu. *Vím*.

Chci jí připomenout, že to není jenom moje vina. Na-lévat mi drinky a pak si stěžovat na moje pití není fér. Ale nemůžu jí to říct. Víím, že mě miluje, a tohle je ve skutečnosti můj boj.

„Jo,“ přiznám nakonec. „Musím přestat.“

Mohla by odseknout něco jako *To už jsem slyšela toli-krát*, ale naštěstí to neřekne.

„Máš pravdu,“ odpoví místo toho a bere si ode mě sklenici. Je tak ohleduplná. Všechno kvůli mně. Její

úsmev je smutný, ale upřímný. Dívá se na mě modrýma očima, které mi vidí až do žaludku. Miluje mě víc než cokoliv, ale vím, že můj čas s ní může každou chvíli skončit kvůli chybám, kterých jsem se dopustil. A hlavně kvůli té, které se dopouštím pořád. Potřebuju pomoc, léčbu. Nesnáším to slovo, protože se kvůli němu cítím jako slaboch, ale po včerejším večeru myslím, že už mi nebude dávat další šance. A když se rozhodne, je po všem. Často jsem si přál, abych dokázal být tak sebejistý – ale nejsem. Jsem příliš poddajný, měkký. Jsem jako hrouda syrového těsta a moje manželka je váleček. Navzdory několika větším problémům připouštím, že to víceméně funguje. Nečekal jsem to, ale pletl jsem se. Ona je právnička, já jsem číšník. Opravdu dobrý, ale číšník.

„Nemohla jsem to dělat za svého tátu,“ připomene mi. Faktem je, že je dítětem alkoholika, což ovlivnilo podstatnou část jejího života. „A nemůžu to dělat za tebe, Connore. Každý krok k vyléčení musíš absolvovat ty sám. Budu s tebou, pomůžu ti, ale nemůžu tě tím provádět.“

Pravdou je, že už jsem to zkoušel. Neúspěšně.

„Připadám si jako padavka,“ přiznám. „Objednám se na příští týden. Nejdřív zajdu za doktorem, abych zjistil, kterou léčbu mi doporučí a co by obnášela.“

„Zlato,“ odpoví, „já ti věřím, opravdu. Connor Moss není žádná padavka.“

„Někdy si tak připadám,“ opakuju.

Dívá se na mě krásnýma modrýma očima. „To taky budeš muset vyřešit v první řadě sám.“

Zvedá se k odchodu, najednou se však otočí a vrhne na mě roztomilý, ale přísný pohled. Je to anděl, opravdu. Žádná jiná žena by to se mnou nevydržela.

„Musíš se osprchovat, smrdíš jako lihovar.“

Podaří se mi oplatit jí úsmev. „Je to naposledy, Kristen.“ Nedodám slovo *slibuju*. V minulosti jsem sliby nedodržel až příliš často.

Zvednu se z postele a zaměřím do koupelny. Je malá

a od podlahy po strop obložená mozaikou z mořských skel. Otevřeným oknem slyším provoz na silnici nad pláží. Kolem projíždí auto se zapnutou sirénou. Předpokládám, že jde o další policejní auto, které sjíždí z kopce k malé skupince chat.

Ztratila se. Únos. Ta slova mi znějí v hlavě, zatímco zapínám sprchu a čekám, až poteče teplá voda. Připadá mi to neskutečné, jako televizní pořad, kriminalistický dokument. Všimnu si svého odrazu v zrcadle. Jsem vysoký a v dobré kondici. Vlasy mám hustší, než kdy měl můj otec, a za to jsem vděčný. Momentálně jsem kolem očí trochu nazelenalý, ale vypiju dost vody a dostanu se z kocoviny. Na pravém rameni mám pavučinu jizev od automobilové nehody, k níž došlo už dávno. Na číšníka nevypadám tak zle. Na manžela vysoce postavené ženy však nejsem takové terno, jakým bych mohl být.

Nebo jsem kdysi byl.

Pohled na jizvy a zvuk tekoucí vody spolu se sirénami ve mně vyvolá vzpomínku, kterou nechávám zasutou. Ne že bych ji doopravdy chtěl zapomenout, to by byla chyba, ale ten okamžik změnil můj život jednou provždy. A ne v dobrém. Zalévá mě horká voda a já si přejíždím namydlenýma rukama po bolavém těle. Na rameni cítím nepatrně vyvýšenou kůži. Rýpl jsem se do jizvy od říznutí nožem na dlani a do chromované výlevky odtékají víry červené barvy.

To mi taky něco připomíná.

Bylo to dávno před Kristen. Bylo mi čtyřicet a přijel jsem na návštěvu bohatých bratranců k Huntington Beach. Dokončil jsem doktorát ze sociologie na Univerzitě Jižní Kalifornie a přestal se hlídat. Strávil jsem den na pláži s bratrancem Robem – popíjeli jsme pivo z červené plastové chladničky Coleman. Byli jsme namol. Vzpomínám si, že nám došlo pivo a Rob se vydal po pláži s balíkem bankovek, aby koupil pivo od kohokoliv,

kdo ho měl. Rob uměl být přesvědčivý. Byl to takový ten typ se širokým zářivě bílým úsměvem a ospale nenuceným chováním, které z něj dělalo přístupného a zábavného společníka.

Už jsme měli dost, ale pili jsme dál. Usnul jsem, zatímco Rob hrál na pláži volejbal s pohlednými dívkami. Na slunci mi bylo příjemně. Cítil jsem se skvěle, přiopile, ale to na pláži není nic hrozného. Tehdy jsem byl vlastně přesvědčený, že se nic nemůže pokazit.

Zásadně jsem se pletl.

Před pár týdny jsem začal hledat práci a už se přede mnou otvíraly docela dobré příležitosti. Na příští týden byl domluvený pohovor v Los Angeles na místo v programu pro mladistvé delikventy. Nebylo to zrovna zaměstnání snů, ale pro začátek dobré.

Když se slunce ponořilo do vzdáleného obzoru Tichého oceánu, Rob se vrátil a navrhl, abychom vyrazili po barech. Ukázal na dvě dívky postávající pár metrů od nás. Byly jako všechny v L. A. Dokonalé do posledního detailu.

„Chtějí se s námi seznámit,“ dodal Rob a namířil na dívky svou tajnou zbraň: široký bílý ortodontický úsměv, který zářil jako reflektor.

Vysoká blondýna si přehodila přes rameno plážovou tašku a zamávala mi.

„To zní skvěle,“ řekl jsem.

Poslední, co si z toho večera pamatuju, je to, jak pomáhám Robovi do jeho červeného kabrioletu BMW. Nebyl ve stavu, aby řídil. Já taky ne, ale věřil jsem si, že pokud se budu držet mimo dálnici a budu opatrný, dokážu nás dopravit domů. Mířil jsem na jih k Beach Boulevardu, když Rob začal vydávat zvuky, které naznačovaly, že se chystá zvracet. Takové zvuky se nelíbí nikomu – ani to, k čemu se schylovalo. Vlastně patřím k těm, kterým se taky hned zvedne žaludek, když slyší někoho zvracet.

„Vydrž, Robe,“ nabádal jsem ho. „Někde zastavím.“

„Páni,“ zasténal, „už to na mě jde.“